

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1166/2022
18.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Тошић, адвокат из ..., против туженог „Аутопревоз – Јањушевић“ а.д. Прибој, чији је пуномоћник Мирослав Дмитровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1173/21 од 18.11.2021. године, у седници одржаној 18.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1173/21 од 18.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1173/21 од 18.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1623/17 од 08.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име мање исплаћене зараде по основу рада на радном месту ... за период од 09.06.2015. године до 14.03.2017. године исплати износ од 80.000,00 динара, са законском затезном каматом од доспелости па до коначне исплате. Ставовима другим и трећим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде по основу прековременог рада за период од јануара 2016. године до фебруара 2017. године исплати укупно 226.549,92 динара, као и 31.200,00 динара на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у истом периоду, све у појединачним месечним износима и са законском каматом, чија су висина и датуми доспећа ближе одређени овим ставовима изреке, док је одбијен захтев за исплату законске затезне камате за период преко досуђеног овим ставовима изреке. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 138.628,55 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1173/21 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе туженог и потврђена првостепена пресуда у обавезујућим деловима ставова другог и трећег изреке и у ставу четвртим изреке, као и

решења од 21.09.2020. године и 28.09.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му накнади трошкове жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог којим је тражио да се тужилац обавезе да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата на име мање исплаћене зараде по основу прековременог рада на радном месту ...-... и на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену члана 3. тачке 33. и 39. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима („Сл. гласник РС“, бр. 96/15) и одредби члана 108. став 1. тачка 3. и члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 15.09.2017. године, а поднеском од 20.08.2020. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 257.749,92 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке

Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић